

ΠΕΙΡΑΙΑΣ-ΣΑΜΟΣ ΜΕΤ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

Ένα ταξίδι ανάσα ζωής

Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Η μπουνάτσα, το μελτεμάκι κι ο κυρ-βοριάς. Τα κυματάκια, το μικροψήλωμα στο μπουγάζι, η χοντρή θάλασσα, το μπότζι. Ένα ταξίδι, ίσα για να σκορπίσουν οι στάχτες στο καταγάλανο Αιγαίο. Με το πετσί να μυρίζει ακόμη απ' τα αποκαϊδια

Πρωινό 12ης Αυγούστου 2018. Στον Πειραιά, μπροστά στον καταπέλτη του ΝΗΣΟΣ ΜΥΚΟΝΟΣ που φορτώνει ασταμάτητα το ένα Ι.Χ. μετά το άλλο. Στον άλλο καταπέλτη, των επιβατών, η ουρά ατέλειωτη. Άλλοι είναι υπομονετικοί, άλλοι ανυπόμονοι, άλλοι ήσυχοι, άλλοι φωνακλάδες. Κλασική μέρα λίγο πριν το Δεκαπενταύγουστο, όπου η φόρτωση

έχει ένταση, αλλά ένταση χαρούμενη, επειδή ο κόσμος πάει κάπου, σ' ένα νησί για διακοπές, για να ξεφύγει, για να ξεδώσει, για να ζήσει πέντε δέκα μέρες ξένοιαστος, μακριά από τη λέξη που έχει καταντήσει εφιάλης... την καθημερινότητα. Κι αν κάθε χρόνο έχει αυτή την ανάγκη, φέτος την έχει πιο πολύ απ' όσο ποτέ άλλοτε.

Κατά την Ανατολή, μέσα στις χρυσές ακτίνες του ήλιου που

ανεβαίνει, άσπρα, διάφανα συννεφάκια τυλίγονται και ξετυλίγονται κατά το Νοτιά. Βοριάδες εφτά, τοπικά οχτώ. «Ο κυρ-βοριάς παρήγγειλε ούλω των караβιώνε: / Καράβια π' αρμενίζετε, κάτεργα που κινάτε, / εμπάτε στα λιμάνια σας, γιατί θε να φουσήξω». Μα αυτά τα λέει το χειμώνα, που κατεβαίνει μαύρος και караμουντζωμένος, όχι τώρα, το καλοκαίρι, που φυσά μελτέμι, ο πιο θεϊκός άνεμος στον κόσμο. Να μπω; Να μην μπω; Να 'τανε

άλλες χρονιές, ούτε που θα το σκεφτόμουν καθόλου. Αλλά φέτος; Με το πετσί να μυρίζει ακόμη στάχτες κι αποκαϊδια, μ' εκείνη τη νύχτα ακόμη ζωντανή, μ' ανθρώπους καμένους, μ' ανθρώπους ξεσπιτωμένους, με τον τόπο μου μαύρο και βουβό και με δικό μου άνθρωπο στο νοσοκομείο να παλεύει με τα εγκαύματα -πού να μπω και πού να πάω; Να ζήσω μια μέρα έξω απ' αυτά, μου φαίνεται σαν ύβρις. Τελικά μπήκα. Με χίλιες τύψεις κι ενοχές -μπήκα όμως. Κι έζησα γι' ακόμη μια φορά αυτό που χιλιάδες άνθρωποι ονειρεύονται να ζήσουν. Ένα μαγικό ταξίδι στο Αιγαίο. Όσα ταξίδια κι αν κάνει κανείς σ' αυτή τη θάλασσα, κανένα δεν θα 'ναι ίδιο με το άλλο. Κι αυτό είναι που την κάνει μοναδική σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Το ΝΗΣΟΣ ΜΥΚΟΝΟΣ είναι βαπόρι φτιαγμένο για το Αιγαίο, μιας κι έχει μπόλικα ανοιχτά καταστρώματα και περαντζάδες, ώστε ο καθένας να βρει ένα μέρος που τον βολεύει και να χαρεί το ταξίδι του. Να νιώσει δίπλα στη θάλασσα και τη δροσιά της, ν' αγναντέψει το πέλαγος, να λουστεί σ' αυτό το εκτυφλωτικό φως που δεν σε τυφλώνει, να σκονιστεί λιγάκι από τον αφρό, αν έχει αέρα, όπως σήμερα. Όποιον καπετάνιο της ακτοπλοΐας κι αν ρωτήσεις ποιος είναι ο καλύτερος καιρός, θα σου πει «η μπουνάτσα». Γιατί, σαν καλός νοικοκύρης, θέλει κι οι μουσαφίριοί του, οι επιβάτες, να είναι ευχαριστημένοι: κι ο πολύς κόσμος, που είναι μαθημένος να στέκεται στέρεα πάνω στη γη, δεν νιώθει άνετα πάνω στη

θάλασσα που δεν μένει ακούνητη ούτε λειπό. Βάλε τώρα τι γίνεται στη φουρτούνα. Το μελτέμι όμως, αν βγάλεις έξω τις λίγες μέρες που είναι ο «καμπανάς» και σηκώνει θεόρατες θάλασσες, που είναι και ρεματικές και νομίζεις πως είσαι στον Ατλαντικό κι όχι σε μια κλειστή θάλασσα σαν το Αιγαίο, είναι άνεμος χαρούμενος, δροσερός, και δίνει στο ταξίδι μια άλλη σπιρτάδα κι ευχαρίστηση.

Αν μάλιστα σκαμπάζεις και λίγα πράγματα από ναυσιπλοΐα, το χαιρέσαι ακόμη περισσότερο. Ο Σαρωνικός ίσα που ρυτιδιάζει, η θάλασσα είναι ανοιχτή γαλάζια. Αυτός θυμώνει μόνο το χειμώνα, με τους νοτιάδες και τις μπουκαδούρες. Το καλοκαίρι με τους βοριάδες είναι χαρούμενος. Με το μελτέμι ο καιρός έχει ξελαμπικάρει και φαίνονται κατακάθαρα τα σπίτια στα Περιστερία, στη Σαλαμίνα και στη Σουβάλα, στην Αίγινα. Βγαίνοντας από το separation τα πρώτα άσπρα κυματάκια, κι από

Ο πλοίαρχος του ΝΗΣΟΣ ΜΥΚΟΝΟΣ Cpt Βαγγέλης Αράθυμος

Π. ΣΤΕΛΛΑΚΗΣ

Τέσσερα νησιά, το ένα δίπλα σ' άλλο, τόσο ίδια μα και τόσο διαφορετικά. Όπως κι η θάλασσα που τα κυκλώνει. Σε ποιον άλλο τόπο εκτός από αυτόν εδώ υπάρχει τόση ομορφιά;

δώ και πέρα αρχίζει το πανηγύρι για όποιον αγαπά τη θάλασσα και το ταξίδεμα σ' αυτήν. Το πρώτο μικροψήλωμα στο μπουγάζι της Τζιας, τα πρώτα ελαφριά σκαμπίλια στην αριστερή μάσκα, ύστερα ξαφνικά μπουνάτσα γυρίζοντας τον κάβο του Ταμέλου και μετά το δεύτερο ψήλωμα πάνω στα Γιούρα, μιας κι ο Κάβο Ντόρος κατεβαίνει φορτωσισμένος. Χτες ο βοριάς ήταν θυμωμένος για τα καλά και στο Ικάριο βρήκανε πολύ χοντρή θάλασσα, όπως μου είπε ο καπετάνιος. Σήμερα σαν κάπως να έχει ξεθυμάνει, τραβάει όμως ακόμη ένα εφτάρι γεμάτο. Το βαπόρι κουτουλάει περήφανο τη θάλασσα, μια νικέει αυτό, μια εκείνη, τρώει και δυο τρεις γερές που σηκώνουν το νερό στον αέρα και δροσίζουν με τους αφρούς τα καταστρώματα. Μόλις γυρίσει κατά το Τρίμεσο, σαν να τα βρίσκει μαζί της, δίνουν τα χέρια και κυλάει μέσα στο κύμα μπουτζάροντας ελαφρά, δεξιά και αριστερά. Η Σύρος μάς υποδέχεται γλυκιά κι αρχοντι- ➤